

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1077 28 tháng 2 năm 2016

Thơ ngỏ

Trí Tuệ

*Trí tuệ phân minh đường chuyển tiến
Điện thông giác ngộ cảm thông liền
Thực hành chánh pháp không giờ dứt
Hỗ trợ tâm linh chuyển pháp yên*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 10/06/2006 đến 16/06/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Ai là thật ai là giả?
- 2) Duyên may là sao?
- 3) Rắc rối là sao?
- 4) Thành tâm tu học để làm gì?
- 5) Đạt được sẽ đi đến đâu?
- 6) Đạt được những gì?
- 7) Duyên lành để làm gì?

<p>1) San Diego, 10-06-2006 15: 16 <i>Hỏi: Ai là thật ai là giả?</i></p> <p>Đáp : Thừa thực hành là thật, lý thuyết là giả Kệ : <i>Gia tài sẵn có duyên Trời độ Qui hội tình người tự thức vô Lý thuyết không tu tạo nắm mờ Duyên Trời tình đạo tu tự tiến</i></p>	<p>2) El Cajon, 11-06-2006 <i>Hỏi : Duyên may là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa duyên may bất ngờ và may mắn Kệ : <i>Duyên may vẫn đến tâm vẫn chờ Trí sáng tâm minh duyên Trời độ Cảm thức trần gian khó thực hành Qui hội tình người duyên tốt đẹp</i></p>
<p>3) El Cajon, 12-06-2006 1 :00 AM <i>Hỏi : Rắc rối là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa rắc rối là chưa dứt khoát Kệ : <i>Tâm bất ổn thân bất thanh tịnh Hướng tâm lộn xộn gieo bất ổn Khó khổ tâm bất an không tịnh Thực hành chánh pháp tâm tự mình</i></p>	<p>4) El Cajon, 13-06-2006 <i>Hỏi : Thành tâm tu học để làm gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa thành tâm tu học để tự tiến Kệ : <i>Thực hành chánh pháp tự tu tiến Giải tỏa mọi sự rắc rối phá khuấy Thành tâm tu mới giải quyết được Thực hành chánh pháp sẽ được yên Qui y Phật Pháp tự đạt duyên</i></p>
<p>5) El Cajon, 14-06-2006 <i>Hỏi : Đạt được sẽ đi đến đâu?</i></p> <p>Đáp : Thừa đạt được sẽ tiến hóa tốt Kệ : <i>Thực hành chánh pháp duyên tự đạt Tiến hóa thâm sâu tự bạc bòn Càn khôn vũ trụ tâm hợp nhưt Trí tuệ khai thông rõ duyên Trời</i></p>	<p>6) El Cajon, 15-06-2006 <i>Hỏi : Đạt được những gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa đạt được sự thành công Kệ : <i>Thành công qui hợp cùng Trời Đất Tâm an thanh tịnh quý Phật Trời Quý tướng cha Trời rất thành thoi Tình thương sống động học chơn lời</i></p>
<p>7) El Cajon, 16-06-2006 <i>Hỏi: Duyên lành để làm gì?</i></p> <p>Đáp: Thừa duyên lành để tiến hóa Kệ: <i>Tiến hóa thâm sâu qui nhưt chỉ Cùng Trời tiến hóa độ nhưn tâm Qui hội tình người cùng chung tiến Thực hiện chơn tâm chiếu độ nhưn</i></p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Người Tu

Tu thời độc lập yên vui
Tâm mình đời đạo rèn trui thực hành
Hướng tâm về cõi thượng thanh
Sống trong đạo pháp tiến nhanh vui cười
Thâm tâm chẳng có biếng lười
Giải mê phá chấp người người đạt an
Đạo tâm khai triển nhiều màn
Khai thông đời đạo đàng hoàng hơn xưa
Qui hồi chơn thức mới vừa
Trí tâm thanh nhẹ lại ưa luật Trời
Tự mình mình cảm hợp thời
Trời cao vẫn độ những lời chơn ngôn
Cứu tâm dẫn tiến phần hồn
Về nơi thanh tịnh ác ôn tiêu trừ
Chung vui hợp mặt vui cười
Giác tâm khai trí người người an vui
Người tu tự thức đạo mùi
Thom tho dịu ngọt rèn trui hoài hoài
Luật sanh sanh hóa an bài
Ngày ngày phát triển ngày ngày an vui

Montreal 27-06-1993 lúc 3:00 giờ khuya
Lương Sĩ Hằng

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Khóa 1, Thiền viện Quy Thức

Vấn Đạo 3 (12-9-1986)

Bạn đạo: Con thấy sức khỏe của con ..., từ ngày mà tu tới bây giờ, thì con tu được 5, 6 năm rồi, mà cái gì con biết, nhưng cái nước ngủ đó cũng còn khó.

Ông Tám: Thì lớn tuổi rồi mà!

Bạn đạo: Khó mà sao con ngồi thiền, mấy giờ thì vẫn mấy giờ...

Ông Tám: Mấy giờ đó, còn sướng hơn năm ngủ mấy giờ!

Bạn đạo: Không mê!

Ông Tám: Không mê cũng được, nhưng mà nó khỏe vì nó có thay đổi. Nó có ra vô, luồng điễn ra vô, thay đổi rõ rệt ở từng cao.

Bạn đạo:) ... 12 giờ ngồi tới 2 giờ, 2 giờ mấy, vô ngủ được 5 giờ, 5 giờ mấy cái thức.

Ông Tám: Bây giờ bác đi vô viếng mấy cái viện dưỡng lão ở bên Mỹ, hay bên này cũng vậy, mấy bà già chỉ ngồi ngủ ngồi không à,

đâu có phải thiên cái này ngủ ngòi? Tớ chơi cười, bả ngòi bả cười. Bởi vậy, già chùng nào mà mấy người hướng thiện đó, bộ đầu nó cũng mở à, nhắm mắt nó thấy này, thấy kia, thấy nọ à.

Bạn đạo: Mời đạo hữu NTKP lên.

Ông Tám: Cô này là tên họ Cười, vì lúc nào cô cũng cười hết!

Chị P: Thưa Thầy, tại vì Thầy nói là không có chuyện gì hết, nên Thầy cho phép nói chơi.

Ông Tám: Thì tôi nói chớ sao? Thì cô, tôi mới đặt cô là họ Cười chớ!

Chị P: Con xin mạn phép hỏi Thầy, là tại sao lục căn lục trần con mỗi lần dòm ai, con cũng thấy mắc cười hết?

Ông Tám: Mắc cười một cách thương hay là cách ghét?

Chị P: Dạ, thấy dễ thương quá cái mắc cười! Tự chọc người ta, Thầy. Con không biết tại sao? Làm sao con được sửa, Thầy?

Ông Tám: Đó, thì trình độ tiến hóa, tương lai làm Charlot Vô Vi. Charlot Vô Vi gặp ai cũng cười, vui quá, há. Cái cười là độ người. Cái nụ cười đâu có mất tiền, mà chúng ta xây dựng một cái nụ cười rất khó, nhưng mà tự nhiên cô P, có cái nụ cười, không mất tiền, nhưng mà nở như hoa, há?

Chị P.: Con không biết làm sao, Thầy?

Ông Tám: Nhưng mà sợ thọt cù lét, phải không?

Chị P.: Có thể nào con trị được hết không

Thầy?

Ông Tám: Không. Cái vui, có tiền mua không được. Mình có cái vui, thì mình cứ sử dụng cái vui cho tất cả mọi người. Nhờ nụ cười rồi không có nạn. Quay mặt cái coi, quay mặt, dòm cái ông quay phim nè, dòm cái ông quay phim tức cười lắm! Coi, quay mặt lại coi! Đó, thấy hông?

Chị P.: Con xin phép Thầy.

Ông Tám: Bởi vì có điển, có từ điển, nói chơi cũng độ người ta được, cười cũng mở trí. Cho nên các bạn muốn nói cái gì đều được với tôi. Rồi các bạn cảm thấy, tôi nói chuyện dóc với ông Tám tôi cũng nhẹ; tôi chửi ông Tám tôi thấy tôi cũng nhẹ. Tại sao? Vì tôi là máy hút bụi và hút rác thôi, ra bao nhiêu hút bao nhiêu, không sao! Thì các bạn thấy nhẹ.

Bạn đạo: Xin mời nữ đạo hữu V lên.

Bạn đạo khác: Thưa Thầy, đó là người em của con

Chị V.: Dạ thưa Thầy, ngày xưa, thì con chưa tu, mà ông xã con tu; cái ông cũng bắt con tu, cái con nói con hồng tu. Thì con nói, cái gì mà cứ ngòi bịt lỗ tai, nhắm con mắt, kỳ cục lắm!

Ông Tám: Làm như là sừng trâu vậy.

Chị V.: Dạ. Cái anh ấy cứ bắt con tu. Cái hôm đó con cũng ngòi, tại vì anh nói hoài con thấy cũng tội nghiệp. Cái con ngòi thì con để cái tay con ra khỏi lỗ tai, là con cũng để vậy, bịt nơi trán, mà tới hồi con lắng nghe, thấy anh bắt đầu anh bỏ tay vô lỗ tai, cái là con xá thiên. Sáu tháng sau, anh nói: “Sao em chưa

thấy cái gì hết?” Dạ, con thì, thưa trước khi con làm vậy, thì con cũng có lạy Phật, là con nói rằng là: “Chứng cho con cái này, con sợ chồng con buồn, thành con làm, chớ thật sự thì con chưa tu được. Con thấy rằng là tâm con chưa định, con đang còn dọn mình”. Cái, sau hôm đó cái con bắt đầu con tu thì, là con thưa thật là con chưa hề bao giờ thấy Thầy hết, mà con cũng không mong là con sẽ thấy Thầy, tại vì con thấy con dơ bẩn quá! Thì hôm đó, sao con nằm ngủ thì con thấy Thầy cho, cứ làm cho mỗi người một bài thơ, Thầy phát, thì Thầy kêu: “Thuận à”. Cái, thì con đang còn gây lộn với ông chồng con ở trong phòng đó, cái Thầy lại Thầy xếp cái thơ lại Thầy đưa cho ông xã con, còn con đó, thì Thầy ngoắc cái con đi ra. Đi ra, cái Thầy mới nói, nói nói nói cái câu thơ gì con không nhớ, nhưng mà có hai câu sau cùng là, Thầy nói là: “Thân thể có còn thì mau báo hiếu, thịt da lại rửa khó làm sao!”. Thì con cũng không biết, con tưởng đâu như vậy chắc là Thầy dặn con phải báo hiếu cho cha mẹ con. Nhưng mà hôm qua, con có tâm sự với Nam Mai thì Nam Mai nói rằng đó là Thầy khuyên con nên báo hiếu với Cha Mẹ Trời.

Ông Tám: Chớ sao! Đó là Bên Trên nhắc, phải tu mới có cơ hội trở về. Tu mới trọn hiếu, trọn nghĩa, trọn giác; còn không tu, không có trọn hiếu, trọn nghĩa, trọn giác. Tại sao anh T. mà mới tu, là kêu chị tu, rủ chị tu? Anh thấy cái ích gì? À, mà chị thấy rõ anh T. là cái gì? Yêu chị, yêu chị, muốn chị trẻ lại như thời xa xưa. Chúng ta đàm đạo nhật nguyệt trăng gió ở trên trời, thay vì những chuyện u ơ của con nít, thấy hôn? Đó, văn sĩ mà!

Chị V.: Tình quá hả Thầy?

Ông Tám: Tình quá! Thì lúc đó là mới là kêu chị tu, là yêu chị, muốn nói về chuyện trăng gió cao siêu hơn.

Chị V.: Dạ thưa Thầy, rồi đó con ..., nhưng mà, khi mà con làm dối như vậy thì con có lỗi?

Ông Tám: Không sao, bởi vì chị chưa hiểu. Ông Trời, ông Phật không có chấp cái không hiểu; mà chị không đánh đũa con chị, lúc mà nó ra đời, nó không biết chuyện đời mà chị đánh nó đâu có được? Còn đây, chị chưa biết chuyện đạo mà Trời nào phạt chị, thấy không? Bây giờ chị biết chuyện đạo rồi, chị chống ông Trời, chị dẹp ông Trời qua một bên thì chị rước cái tâm tối; mà biết chuyện đạo rồi thì chị mở đường đường chính chính, chị đi tới sáng lạn vô cùng.

Chị V. Dạ thưa, sau thì con tu. Cái hôm tu xong, sao kỳ quá, con hay khóc. Con ngu khóc lắm, cái gì con cũng khóc!

Ông Tám: Đó là cái trực trong tâm, phải giải hết. Trong ngũ tạng còn trực.

Chị V.: Cái con nghe một cái chuyện gì xúc động con cũng khóc, con thấy một người nào đau khổ con cũng khóc. Rồi cái gì con cũng khóc, cái có người bạn nói con là thợ khóc.

Ông Tám: Phải rồi. Rồi một thời gian sau là hết khóc nữa, khóc không được nữa, hết rồi! Cũng như trước kia, chị TN hay là TT khóc hoài à! Bây giờ TN, TT nó không có khóc, hết rồi, mắt sáng trưng! Nó hót, cạo trọc đầu như bà sãi, chơi vậy đó. Thích là làm, mập tròn, tốt lắm! Hồi trước khóc hoài, bây giờ không khóc nữa. Cái trực, trực là sự cố chấp của chính mình. Trực là cố chấp, cố chấp là tâm tối,

tắm tối là trước. Mà khi mình mở ra, không còn sự cố chấp nữa, thì nó hết à. Một thời gian nữa, khóc rồi cái nó hết. Thấy vui, mắt thì bừng sáng, mặt mày nó tươi, ăn ít mà cũng mập.

Chị V.: Thưa, thì từ hồi hôm qua tới bây giờ, con thấy cảm ơn Thầy, con cảm ơn tất cả các bạn, hình như là con nhận được cái từ điển ở các bạn, ở Thầy. Con là thợ khóc mà.

Ông Tám: Chị thấy không, chị thấy anh em một nhà của chị tái ngộ chị không? Chị thấy không?

Chị V.: Dạ, cái tự nhiên con được ấm áp, mà con cảm thấy con hạnh phúc.

Ông Tám: Từ nhiều kiếp, từ nhiều kiếp, từ nhiều kiếp, ngày nay mới chọn chị được có cơ hội tái ngộ, và bàn bạc, rồi tin vui với nhau để về thực hành cứu độ mình, cứu độ họ, chị thấy không?

Bạn đạo: Nếu không có đạo hữu nào tiếp tục chương trình thì ...

Bạn đạo khác: Kính lạy Thầy, kính lạy các chư huynh đệ, các tỷ tỷ muội muội. Tôi lên đây không phải là để hỏi những chuyện, bày tỏ những chuyện cấp bách. Tôi lên là tôi nhờ ơn Thầy ban phước cho để tôi nói chuyện, tôi kể chuyện, chứ tôi không có cái gì thắc mắc. Mà những cái câu chuyện của tôi, xin nhờ các chư huynh đệ tha thứ cho, là bởi vì tôi jaloux, tôi jaloux với các anh chị. Trong khi mà Thầy xuống tóc cho tôi cách đây là 3 năm, 3 năm 5 tháng, thì cùng một lượt như đây, mà tôi thấy các ông ấy, nào lên Trời, nào thấy Phật, nào nói chuyện với Thầy, nào nói chuyện với các Tiên Phật, nào phá mây, mà tôi thì cứ ù lì thế

này, không thấy gì cả! Thì hôm nay, tôi, Thầy cho phép được anh chị hỷ xả mà cho tôi được lên nói chuyện, thì tôi thấy, trước khi thì tôi cũng là một tay, kêu là giang hồ, rồi thì trèo tường khoét gạch, buôn lậu buôn hàng cái gì đủ thứ cả; thế nhưng mà không có cái gì là vừa ý tôi, tôi vẫn thích tu học.

Thì trong cái thời kỳ mà tôi làm cho ông gouverneur đó, ở Saigon đó, thì có cái ông, hôm ấy, cái ông mà đội trưởng ở trong huyện lỵ kế bên đó, ông ấy bảo: “Thôi, thầy Hai đi học, đi làm cái nghề này làm gì? Tôi cứ cho thầy, thầy chỉ vẽ một cái đạo bùa một cái là có 5, 10 đồng rồi. Sướng lắm! Chứ đi làm cái nghề này làm gì, khổ lắm! Oui, monsieur; non, monsieur, cả ngày ấy!” Tôi thấy thế, nhưng mà tôi làm lương cao lắm, thì tôi không có thích, bởi vì tôi không muốn xuất sư. Ông bảo: “Bây giờ xuất sư, thì ông muốn làm cái gì ông làm”. Đấy, thế nhưng mà tôi thích, tôi thích Phật, thích Trời, nhưng mà tôi chưa có làm được. Tôi có tu cái đạo đó, nhưng mà chỉ ủng hộ cho tôi thôi, chứ còn gia đình tôi đó, thuyết phục không có dám làm thầy thiên hạ. Bởi vì tôi thấy như các bạn đạo của tôi đó, thì ông ấy, ông đá bóng thì ông dùng khoanh một đạo bùa này là ông đá vào ngực người ta là chết toi ngay! Hay là ông ấy ngậm đạo bùa thế này, ông ấy mài một con dao thật sắc thế này, ông ngậm đạo bùa thì ông cho người ta chém toi bời, mà không có đứt. Nhưng mà tôi thấy thế, thì tôi thấy bảo: “Mình là một thằng người như thế này mà đi chơi với bạn bè, mà để cho người ta vác dao người ta chém mình”, thì là cũng không có nghĩa lý gì cả, tôi không thích. Lúc về sau, tôi đi làm về cái nghề tôi nấu ăn này, thành ra tôi đi khắp thế giới. Kỳ Đế Nhị Thế Chiến, tôi cũng ở nước Pháp, thì tôi cũng đi khắp thế giới, nhưng mà tôi thấy,

nghĩa là cái sự chết một lúc 2, 3 trăm người là thường lắm!

Cái khi tôi về thì, tôi về 49, thì tôi sang Tàu tôi học. Tôi cũng đóng vai thì là mình cũng anh hùng, cũng muốn học, nghĩa là để chống Nhật, chống Đức. Nhưng mà những cái việc đó nó qua đi rồi, thành ra tôi không làm cái gì được. Lúc về sau, tôi cố công, các con tôi lớn rồi thì tôi cố công tôi tìm thầy học đạo. Thì khi mà chúng tôi đi nấu ăn đó, thì chúng tôi có vào một cái hội kêu là Hội Linh Sơn, để cho những các anh chị em có cửa hàng ở Paris đó tham gia vào để tìm thầy học đạo. Thì chúng tôi được anh em giới thiệu tôi vào tôi tu ở chùa Linh Sơn, hiện thời bây giờ thì ... Nhưng mà về sau, tôi thì có cái tính tò mò, là bởi vì trước khi tôi ở bên Tàu thì tôi học về tình báo quân sự, thành ra bất cứ những người nào đối phương với tôi, tôi phải để ouvert với người đó, thế nào. Thì bây giờ, tôi biết ông thầy của tôi, sắp sửa tôi quy y thầy, thì ông thầy là người mà đã làm lễ truy điệu cho ông Hồ Chí Minh, mà tôi thì là người đánh nhau với ông Hồ Chí Minh 7 năm ở bên đó. Vì thế hóa nên tôi phải bỏ đạo, tôi về tôi ở nhà tu một mình.

Hôm ấy tôi đi, tôi đi để tôi xin giấy, tôi xin giấy để xin trừ tiền thuốc này kia kia nọ, thì tôi bây giờ tôi gặp bác Lương. Bác Lương hỏi là: Anh đi đâu mà coi lù khù thế này? Báo: Thưa ông, tôi đi xin giấy. Tôi là tôi bị cái bệnh hen, thành ra tôi đi đâu tôi cũng khổ sở thế này. Thế báo: Ồi giời! Tôi có cái phép này, học chỉ có hít thở thôi, là khỏi bệnh ngay! Thế mà ông Thầy sắp sửa ra. Tôi báo: Thế à? Thế thì anh làm ơn anh giới thiệu cho tôi. Dạ vâng, thế thì con được gặp Thầy năm đó cho đến bây giờ. Thì con thấy con tu nhiều đạo

lắm rồi, bây giờ con gặp Thầy, là con thấy là cái sự Thầy thương xót chúng sinh mà chỉ đạo một cách nghĩa là rất tường tận, chứ không có như là Nam Mô A Di Đà Phật ở các chùa khác. Thành ra con thấy, vắng Thầy là con thấy một cách như là mất một cái gì, quý báu gì. Thế xong, con điều lấy làm lạ rằng: các anh em đồng đạo mà cùng vào hội, cùng vào quy y Thầy mà học đạo thế này, thì con thấy các anh, các chị ấy lạ lắm, nghĩa là người này cũng thấy Tiên, thấy Phật đủ thứ cả, mà con thì ù lì, chẳng thấy gì cả, thành ra con đâm ra con tỵ.

Thầy Tám: Cho nên càng ngày, bác càng thấy cái nghiệp của bác; cho nên thấy nghiệp trước, rồi mới thấy Phật sau. Thấy nghiệp, giải nghiệp mới là thành Phật, mới thấy Phật chớ.

Bạn đạo: Dạ.

Thầy Tám: Còn bây giờ, tu mà không thấy nghiệp của mình. Càng ngày bác càng thấy cái nghiệp, chính mình làm, mình làm trì trệ cho mình. Nếu tuổi trẻ mà mình dốc tâm mình tu, bỏ hết, nội cái nghiệp sát ở trong cái nghề của bác đó, nó theo dõi bác biết là bao nhiêu. Nhưng mà ngày hôm nay bác còn có cái tuổi này, là cái chuyện của Bê Trên đã chứng cho bác, bác thấy rõ rồi. Bao giờ trong chùa giải nghiệp này kia kia, là giảm về nghiệp, nhưng mà bác không có thấu đáo bằng bây giờ. Bây giờ bác thấy rồi, bác thấy bác biết sợ rồi, không làm những điều sai quấy nữa. Cho nên cái khi mà ta chết, cái hồn ta tỉnh, quan trọng. Mà chết mà cái hồn ta hắc bạch không phân minh, động loạn đó, là khổ vô cùng!

Bạn đạo: Thưa bác Lương dạy, trong chùa người ta dạy rằng là: đi tu là phải mình tâm

kiến tánh. Minh được cái tâm mình, kiến được cái tánh mình, thì mới thành đạo. Nhưng mà ông thầy ông chỉ nói thế thôi, chứ mà ông không có nói như Thầy mình rằng là: anh phải làm thế nào thì anh mới thấy cái tâm mình và thấy cái tánh. Cái đó là một cái phúc

đức nhất và cái đó là cái hân hạnh nhất của những người đi tu đạo như các sư huynh dạy. Thành ra tôi thấy Thầy giảng dạy cho anh em mình, thật là một cách rất là chu đáo. Thành ra tôi mong rằng luôn về cố gắng tu hành để anh em mình lên giới gặp nhau ở trên đó.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho Cụ Bùi Thị Tư là thân mẫu của bạn Đạo Nguyễn Văn Hùng mất vào hồi 14h05 ngày 20 tháng 2 năm 2016 (tức ngày 13 tháng 1 Âm Lịch) tại thôn Đình Cả -Xã Nội Duệ - Huyện Tiên Du- Thành Phố Bắc Ninh -Tỉnh Bắc Ninh hưởng dương 76 Tuổi sớm được siêu thăng tịnh độ.

THƠ BẠN ĐẠO

CHẾT

Ai mà không chết hỡi bạn ơi!
Chết không luyến tiếc bao chuyện đời
Chết trong an tịnh hồn thanh nhẹ
Là ta có thể trở về trời

Chết không đáng sợ đừng quân vợ
Vì sống và chết như giấc mơ
Nằm xuống ta ngủ là chết đó
Ta xuất ra ngoài đi lơ thơ

Quan trọng là ta biết hành thiền
Ý chí tu hành thật vững kiên
Kiên trì nhẫn nại đi từng bước
Khi chết biết đường về cõi tiên

Thầy luôn dạy ta dùng ý chí
Khí lực càng mạnh tu Vô Vi
Tạo nhiều khí điển khi ta chết
Vô Vi đón bạn cõi huyền vi

Thùy Bùi Missouri 8/1/2015